

Mand kan henregnes til en Kommunes Beboere eller ikke, og derved, at Loven fortolkes paa den Maade, at udenkommunalt Hartkorn bliver fri for Snekastningsbyrde baade i den Kommune, hvor Ejeren eller Brugeren bor, og i den Kommune, hvor Hartkornet ligger, fremkommer der adskillige Uligheder i Byrdens Fordeling. Endelig medfører ogsaa dette, at Byrden er paalagt Beboerne, at Skovene i de fleste Tilfælde gaa fri for Snekastningspligt, uagtet Skovenes Ejere ere lige faa interesserede i Vejenes Ryddeligholdelse, som Ejerne af andre Ejendomme i en Kommune. Da det foreliggende Lovforslag ved at samle og udfylde Bestemmelserne om Snekastningsvæsenet, og særlig ved hovedsagenlig at lægge Snekastningsbyrden over paa Ejendommene, raader Bod paa de væsentligste af disse Mangler, og da man finder det stemmende med den nuværende Udvikling af Kommunalvæsenet, at Snekastningen bliver en kommunal Sag, kan Udvalget tiltræde Lovforslagets Hovedtanter. Mod Enkeltheder i Forslaget har man derimod adskillige Indvendinger at gøre, og skal Udvalget i saa Henseende tillade sig at bemærke:

Til § 1.

Udvalget finder ikke Paragraffens 3dje Stykke tilstræffelig betryggende for de Kommuner, der ved Omordningen erholde en noget større Snekastningsbyrde, end de hidtil have havt. For det Første giver det paagældende Stykke kun de Kommuner, som „vil de blive overbeholdede“ ved den nye Ordning, Afgang til Tilskud af Amtsrepartitionsfonden, og dernæst faa disse Kommuner ikke en Gang Ret til at faa Tilskud, men kun Haab om at erholde et saadant. Udvalget er enigt om, at alle de Kommuner, der ved Omordningen faa „en væsentlig Forøgelse af deres Snekastningsarbejde“, skulde have Ret til at erholde et i Forhold til Forøgelsen passende Tilskud af Amtsrepartitionsfonden, og da Amtsraadet paa Amtsrepartitionsfondens Vegne er Part i Sagen, finder man det rigtig, at den endelige Afgørelse af, om en Kommune skal have Tilskud, og hvor stort Tilskudet skal være, af Sogneraadet kan fordres

truffen af Indenrigsministeren, naar Sogneraadet føler sig brøstholdent ved Amtsraadets Afgørelse.

For ikke at gøre det forøgede Arbejde, som Amts- og Sogneraadene ville faa ved den nye Ordning, større og byrdefuldere end høist nødvendigt, foreslaar man disse Tilskud fastsatte for 3 Aar ad Gangen. Og af samme Grund foreslaar man, at den i Paragraffens 2det Stykke omtalte eventuelle fritagelse for Snekastning paa enkelte Biveje ogsaa skal kunne meddeles for indtil 3 Aar ad Gangen.

Til § 3.

Redaktionsændring som Følge af Endringen under Nr. 3 til § 1.

Til § 4.

Man finder det rigtigst at have noget udførligere Bestemmelser for Fremgangsmaaden ved og Afgørelsen af Kredsinddelinger m. m., end foreslaaet i Lovforslaget.

Til § 5.

I Endringsforslag under Nr. 7 er med Hensyn til Reglerne, hvorefter Snekastningsarbejdet fordeles, foreslaaet den Forandring i det bestaaende, at der indsættes en Minimumsgrænse for bygningsafgiftspligtige Assurancensummers Snekastningspligt, hvad formentlig allerede nu følges de fleste Steder ved Regulatorernes Affattelse. Under Nr. 8 er der foreslaaet, at Regulatorerne kunne affattes for større eller mindre Distrikter i Amtsraadskredsen, da Forholdene indenfor det enkelte Amts Grænser kunne være meget forskellige. Og under Nr. 10 er der foreslaaet, at naar bygningsafgiftspligtige Bygninger delvis finde Anvendelse som Landbrugsbygninger, skal Sogneraadet foretage en dertil svarende Medsættelse i den snekastningspligtige Assurancensum, da vedkommende Ejere ellers paa en Maade kommer til at svare dobbelt Snekastningsbyrde af den Del af Bygningerne.

Endelig har Flertallet (Berntsen, Bjørnbaa, Dalsgaard, Feldthusen, Fogtmann, Jørgensen, N. Nielsen, Rasmusen, Svendsen) under Nr. 9 foreslaaet, at der paa Lov-